WASHINGTON D C

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 226. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 13-го ГРУДНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, DECEMBER 13, 1974 No. 226. VOL. LXXXI.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Ню Йорку відбув свої наради

Ню Йорк (М.Х.) — У п'ятницю, 6 грудня, тут у домівці „Дністра" о год. 4 вечора відбулися організаційно - інформативні наради Окружного Комітету Відділів УНС Ню Йорку й околиці.

Наради, на яких були представники 19 Відділів, відкрив і ними проводив голова Округи, д-р І. Флис, а протоколував секретар М. Хоманчук. На початку нарад голова Округи поінформував про заплановану грудневу організаційну кампанію, а саме: Округа повинна здобути 50 нових членів, за що призначені спеціяльні грошові винагороди для тих Округ, які виконають цей плян.

Головний предсідник УНС Й. Лисогір поінформував про заходи УНС і Комітету прав людини в справі звільнення В. Мороза. Він згадав, що на ту ціль делегати 28 Конвенції УНС зложили понад 9,000 долярів. Рівнож головний предсідник розказав про заходи й труднощі у винаймі приміщень в союзовому домі, але висловив надію, що вкоротці ця справа буде частинно розв'язана, бо деякі фірми цікавляться і вже переговорюють про винайм 3 - 4 поверхів.

Заступниця гол. предсідника пані Марія Душник інформувала, що 1975 рік буде роком жінки і вона плянує вже програми для відзначення жінки - українки, із завершенням поставлення пам'ятника Лесі Українки на Союзівці.

В. Оріховський, організатор нюйоркської Округи, закликав до посиленої праці над організуванням членів, при тому назвав дотеперішніх чемпіонів, а саме: д-ра В. Палідвора, д-ра А. Саноцького, М. Хоманчука та І. Пригоду. Також подав, що в Окрузі є 13 Відділів, які зорганізували більше як 10 членів.

Після того секретар М. Хоманчук розказав про свої враження із святочного бенкету в 50-ліття 327-го Відділу УНС в Гемстеді та підкреслив організаційні заслуги секретаря А. Копистянського. На Ювілейному бенкеті 60-ліття Української Народної Помочі Округу УНСоюзу репрезентуватиме касир д-р І. Серант.

Після цих інформацій відбулася коротка дискусія, в якій забирали голос: д-р В. Палідвор порушив справу морґеджів для членів, а також, що із невідомих причин деякі статті членів не поміщують у „Свободі". Радник В. Ластовецький запропонував прогулянку учнів школи Св. Юра на Союзівку, чим повинна зайнятися Управа Окружного Комітету УНС в Ню Йорку. П. Е. Манацький проголосив, що 194 Відділ буде посвячувати свій прапор в лютому 1975 року та запросив усіх присутніх до участи в святкуванні. Дискусія продовжувалась ще при перекусці.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ПРОФ. ЯР. РУДНИЦЬКИЙ В ІНДІЇ

Делі, Індія (ОУПС). — При співпраці наукового Інституту Шастрі й Канадської Екзекутивної Служби закордоном, проф. Яр. Рудницький із Манітобського университету в Вінніпезі виїхав до Індії на наукове відрядження. Крім відвідин університетів і наукових закладів Індії, він досліджуватиме статус „реґіональних (обласних)" мов Індії в порівнянні з обласними мовами в Канаді, такими як українська, німецька й інші, а теж проблеми „багатокультурности" в Індії. Подорож проф. Рудницького є частиною його сабатикального проєкту в часі відпустки з університету в 1974-75 р.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ УНС В НЮАРКУ НЕ ВІДБУДУТЬСЯ

Нюарк. — З Окружного Комітету Відділів УНСоюзу інформують, що заповіджені на неділю, 15-го грудня, організаційні наради цієї Округи не відбудуться з уваги на заповіджений на той день Сяточний Вечір на пошану Патріярха Кир Иосифа Сліпого у 35-річчя його архипастирської хіротонії. Управа Окружного Комітету Відділів УНС закликає всіх своїх членів до масової участи в тому Святочному Вечорі.

АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — Управа Українського Народного Дому в Нюарку-Ірвінґтоні інформує, що в суботу, 14-го грудня ц. р. о год. 8-й вечора у власному приміщенні — 140 Проспект евеню в Ірвінґтоні відбудеться веселий вечір під Андрія. В програмі вечора беруть участь: жіночий квартет „Калина"; відомий гуморист Стефан Магмет; ансамбль бандуристів під керівництвом В. Юркевича; українська танцювальна група „Гопак" під проводом п-ва Салабунів. Програмою вечора керуватиме Іванна Кононів; музичний супровід Б. Базаля.

ПОМЕРЛА БЛ. П. МАРІЯ РУЩИЦЬКА

Нюарк. — Тут, по короткій недузі, померла 12-го грудня ц.р. бл.п. Марія з Божемських Рущицька. Покійна осиротила: дочку Марію Винницьку, і Наталію Парубчак та сина Антона і ближчу та дальшу родину. Панахида відбудеться в неділю 16-го грудня о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Литвина; похорон в понеділок із церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку о год. 9:30 на цвинтар св. Андрея в Бавнд Бруку.

„Слово" в десяту річницю смерти Максима Рильського

Торонто. (В. Л.) — Об'єднання Українських Письменників Канади в Торонті відзначило 10-ту річницю смерти визначного українського поета Максима Рильського Літературним вечором, присвяченим його творчості. Вечір відбувся 30-го листопада ц. р. в залі Інституту св. Володимира з участю понад 120 зацікавлених українською літературою осіб. Коротким ввідним словом програму вечора відкрив письменник Улас Самчук, накресливши сильвет покійного поета на тлі великих зламань його доби. Основну доповідь про творчість Максима Рильського п. з. „Учитель краси і доброти" виголосив письменник Борис Олександрів. Доповідач схарактеризував покійного поета як великого естета та гуманіста, а при тому й великого українського патріота, який, не зважаючи на загальний терор і особистий натиск режимних чинників, завжди умів знайти спосіб вислову і вияву для своїх справжніх патріотичних почувань. Доповідь ілюстрували своїми рецитаціями Зіна Зубович, Дмитро Романик і сам доповідач.

Палата Репрезентантів схвалила 2.6 більйона долярів на закордонну допомогу

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів у середу, 11-го грудня, 201-им голосом проти 190-ох схвалила законопроєкт, який призначує 2.6 більйона долярів на закордонну допомогу на поточний фіскальний рік, який кінчається 30-го червня 1975-го року. Законопроєкт також містить постанову, що військова допомога для Туреччини буде припинена аж до кінця цього фіскального року. Отже Палата Репрезентантів не тільки відкинула пропозицію Сенату відложити припинення цієї допомоги до 13-го лютого наступного року, а навіть продовжила до 30-го червня час, під час якого Туреччина не одержуватиме від ЗСА жадної військової допомоги. Ця допомога була формально припинена у вівторок, 10-го грудня. Проголосований Палатою законопроєкт також пропонує призначити 25 мільйонів долярів на допомогу для втікачів на Кипрі, зменшити допомогу для Камбоджі та пропонує асиґнувати понад 1 більйон долярів допомоги для країн Близького Сходу, а саме, для Ізраїлю, Єгипту, Йорданії та Сирії. Щодо постанови припинити військову допомогу для Туреччини аж до 30-го червня, то ця постанова має бути в силі аж до часу поки президент Форд не докаже Конґресові, що зроблено „значний поступ" у заходах розв'язати конфлікт на Кипрі. Законопроєкт Палати Репрезентантів тепер піде до спільної комісії обох Палат Конґресу для полагодження розбіжностей, бо Сенат минулого тижня схвалив свій проєкт, не тільки відмінний щодо військової допомоги для Туреччини, а також призначив вищу суму на загальну закордонну допомогу, а саме 2.67 більйона долярів.

Сенатори ЗСА вважають, що виступ Арафата пошкодив американській закордонній політиці

Вашинґтон. — Майже три четверті американських сенаторів (71 на всіх 100), підписали листа до президента Джералда Форда, заявляючи, що піддержка Об'єднаними Націями Палестинської Визвольної Організації і виступ на форумі цієї світової організації лідера тієї організації Ясіра Арафата не тільки підірвали пристиж ОН, але також американську закордонну політику. Майже в тому самому часі державний секретар Генрі Кіссінджер в заяві, опублікованій 11-го грудня ц.р, говорить, що ЗСА не робили жадних заходів і не настоювали, щоб Ізраїль переговорював з Палестинською Визвольною Організацією, як довго вона оспорює існування ізраїльської держави. Витяг з промови Кіссінджера, виголошеної перед Сенатською Комісією для закордонних зв'язків, був опублікований, за дозволом державного секретаря, на пресовій конференції, скликаній згаданими 71 сенаторами. Сенатори заявили, що висланий на руки президента Форда документ має на меті перешкодити в будучому подібним випадкам в міжнародній політиці.

Сенат затвердив Зарба на директора Енерґетичного Управління

Вашинґтон. — У середу, 11 грудня, Сенат затвердив Френка Ґ. Зарба на пост директора Федерального Енерґетичного Управління. Дотеперішній директор Енерґетичного Управління Джон Совгил був змушений зреззиґнувати, бо, президент Форд і секретар для внутрішніх справ Роджерс Мортон не погоджувалися з рядом його пропозицій. Крім посту директора Федерального Енерґетичного Управління, Френк Зарб надалі займатиме також пост екзекутивного директора недавно створеної Ради Джерел Енерґії, головою якої є секретар Мортон.

Президент Форд заперечує великі зміни в боротьбі з рецесією

Вашинґтон. — Промовляючи на засіданні Бизнесової Ради, президент Джералд Форд у середу, 11-го грудня, признав, що „економіка є в тяжкому стані", але заявив, що не плянує пропонувати жадних серйозних змін в його програмі боротьби з економічною рецесією. Він сказав, що будуть розчаровані ті особи, які сподіваються, що він змінить свою економічну політику на 180 ступнів і замість поборювати інфляцію тепер почне всю увагу звертати на поборювання економічної рецесії. Але Президент підкреслив, що його політика „буде гнучка", тобто пристосовуватиметься до змін в економічній ситуації.

Під час промови до представників бизнесового сектора, президент Форд твердив, що інфляційний зріст сповільняється і тому Білий Дім не плянує відновляти примусової урядової контролі над цінами і платнями. Президент також сказав, що його економічні дорадники працюватимуть протягом різдвяних вакацій, з метою виготовлення нових або альтернативних заходів, які усучаснили б і дещо змінили б економічну програму, яку Президент передав Конґресові 8-го жовтня.

Вілліям Саксбі правдоподібно буде амбасадором до Індії

Вашинґтон. — Речники Державного департаменту та Білого Дому повідомили, що теперішній генеральний прокуратор Вілліям Саксбі буде незабаром призначений на пост амбасадора до Індії. Наразі Департамент справедливости відмовився коментувати цю вістку, але інші джерела твердять, що Саксбі минулого понеділка відбув довшу нараду з президентом Фордом, під час якої висловив бажання зрезиґнувати з посту генерального прокуратора. Тоді Президент мав запропонувати йому пост амбасадора до Індії. Якщо Саксбі буде призначений на цей пост, то займе місце Даніела Мойнігана, який вже раніше натякав, що плянує вернутися до Гарвардського університету, в якому викладав до 1970-го року. Вілліям Саксбі був призначений на пост генерального прокуратора в 1973-му році тодішнім президентом Ричардом Ніксоном після резиґнації з того посту Елліота Ричардсона.

Арабські і африканські держави відкидають американські обвинувачення в ОН

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — Заява Джона Скалі, амбасадора ЗСА при Об'єднаних Націях, мовляв, на форумі ОН розвинулася „тиранія більшости" з натяком на концентровані виступи в різних справах делеґацій африканських і азійських країн, викликала гострі протести з боку цих країн в часі дебати 11 грудня. Представники окремих країн з Азії і Африки обвинувачували у своїх виступах ЗСА та їхніх союзників у „подвійній грі", „дволичності" тощо, намагаючися доказати, що з боку ЗСА й інших західніх держав є тенденція „шантажувати і застрашувати" малі і економічно ще нерозвинені країни. Позиції африканських і азійських делеґатів підтримала також юґославська делеґація, речник якої заявив, що час, коли ЗСА могли довільно контролювати голоси на форумі Об'єднаних Націй безповоротно проминув. З критикою заяви Джона Скалі виступив також голова китайської делеґації, стверджуючи, що ця заява крайнє „несправедлива" і необґрунтована. Китайський делеґат використав цю нагоду, щоб заапелювати до „третього світу" у ще більшій мірі з'єднати свої сили у боротьбі з „імперіялістичними бльоками".

СССР рекомендує Арафатові створити екзильний уряд

Лондон. — Серед дипломатичних кругів в Лондоні кружляють поголоски, що уряд Совєтського Союзу рекомендував голові Палестинської Визвольної Організації Ясірові Арафатові створити екзильний уряд, який Москва негайно визнає і дасть йому всяку, в першу чергу політичну і військову допомогу. Ці джерела твердять, що СССР радо вітав би такі заходи Арафата ще перед початком слідуючих нарад в Женеві в справі замирення на Близькому Сході. Тому, що до території західнього берега Йордану має претенсії Палестинська Визвольна Організація, Ізраїль розпочав, згідно з повідомленням ізраїльської преси, переговори з урядом Йорданії, а зокрема з королем Гусейном, намагаючись полагодити спір за згадану територію рівнож ще перед женевськими нарадами. Помимо того, що багато арабських країн визнали вже ПВО, як леґітимний чинник, Ізраїль все одно відмовляється переговорювати з представниками тієї організації, яких він називає „вбивцями і терористами".

Ізраїль не погодиться на участь палестинців у Женевській конференції

Вашинґтон. — При нагоді свого перебування на нарадах з представниками американського уряду, ізраїльський міністер закордонних справ Іґаль Алон заявив 11 грудня, що ізраїльський уряд не погодиться на те, щоб у женевській мирній конференції брали участь, як повноправні делеґати, представники Палестинської Визвольної Організації, яку арабський світ і також Об'єднані Нації визнали за єдиного леґітимного речника палестинських арабів. Арабські держави заінтересовані в тому, щоб у женевській конференції взяли участь делеґати Палестинської Визвольної Організації. Згідно із заявою Іґаля Алона, Ізраїль покористується своїм правом вета у випадку, коли буде на конференції з боку арабів поставлений внесок. Ізраїль не надто схиляється до проєкту, щоб женевська конференція починалася у найближчому часі, радше схиляючися до пляну сепаратних переговорів з Єгиптом, Сирією та Йорданією щодо відступлення захоплених у війні з 1967 року територій. З такою ізраїльською позицією згоджується також ЗСА, але проти цього дуже рішуче виступають араби, маючи повну підтримку з боку СССР.

ЗСА припинюють військову допомогу для Туреччини

Вашинґтон. — Державний департамент у вівторок, 10 грудня, повідомив, що припинює військову допомогу для Туреччини, з огляду на законопроєкт, схвалений Конґресом у жовтні. Цей законопроєкт вимагав, щоб уся допомога була припинена до 10-го грудня, хібащо президент Форд докаже Конґресові, що Туреччина придержується американських законів відносно закордонної допомоги, тобто не вживає американської зброї для аґресивних цілей, а також докаже Конґресові, що „зроблено значний поступ" у заходах розв'язати конфлікт на Кипрі. Речники Уряду заявили кореспондентам приватно, що такого поступу досі нема. Державний секретар Генрі Кіссінджер минулої суботи закликав Палату Репрезентантів піти за прикладом Сенату і відложити припинення військової допомоги для Туреччини аж до 13-го лютого 1975-го року. Але тому, що Палата не зайняла голосу в цій справді до 10-го грудня, тобто до реченця встановленого законом із жовтня, ця військова допомога мусить бути припинена негайно.

Франція будує торговельні кораблі для СССР

Париж. — Французький уряд підписав з Совєтським Союзом умову про побудову французькими корабельними компаніями кільканадцять торговельних суден для Чорноморської фльоти. Керівник групи суднобудування технічного відділу Чорноморського судноплавства Л. Є. Калінін розповів, — як про це повідомляє „Радянська Україна" з 28-го листопада — що в місцевості Ля - Сейн - Сюр - мер збудовано теплохід „Академік Туполев" і незадовго цей новий теплохід прибуде до порту в Одесі. На французьких судно - будівельних доках закінчується побудова ще трьох інших теплоходів. „Їм присвоєно імена видатних радянських вчених: „Академік Міллionщиков", „Академік Сечкин", „Академік Купревич". Побіч Польщі, Франція займає друге місце в будівництві торговельних кораблів для СССР. Францусько - совєтський контракт корабельного будівництва обраховує західня преса на 700 мільйонів долярів.

УКРАЇНСЬКОМУ „ГОЛОСОВІ АМЕРИКИ" СПОВНИЛОСЯ ЧВЕРТЬ СТОРІЧЧЯ

Михайло Терпак
директор Українського Відділу „Голосу Америки"

Вашинґтон. — Сталося це точно 25 років тому, як з могутніх державних радіовисилень З'єднаних Стейтів Америки вперше пролунало в етері українською мовою: „Тут говорить Голос Америки". Сталося це 12-го грудня 1949 року і перше американське державне радіопересилання в Україну тривало тоді пів години та відбувалося в рямках російських програм. Редакція українських радіопрограм „Голосу Америки", яку очолював тоді її перший керівник Никифор Григоріїв та яка затруднювала вісім осіб, була тоді частиною російського відділу. З часом українську редакцію очолив покійний вже сьогодні Володимир Кедровський, колишній співредактор „Свободи", принагідно відали нею Евгенія Залеська і ред. Дмитро Корбутяк, а від 1964-го року очолює її Михайло Терпак. Це вже не є тільки редакція, але окремий Український Відділ, в якому працює 23 редактори і техніки, пересилаючи в Україну щоденно дві програми, рано і ввечорі, по дві години, отже кожного дня в етері з Америки в Україну повних чотири години лунає українська мова. Величезні зміни зайшли і в програмах радіомовлень українського „Голосу Америки". Як колись передавались тільки перекладені на українську мову урядові повідомлення, сьогодні ці програми включають оригінальні вісті, інтерв'ю, статті та повідомлення з українського життя і на українські теми, переплітаючи їх українською музикою. При більших нагодах передається українські імпрези „живцем", як і передається безпосередньо з українських церков Богослуження в такі рокові свята, як Різдво і Великдень. Тому, що українські програми започатковують ранішні радіопересилання „Голосу Америки", часто трапляється, що важливі вістки з вечора чи ночі попереднього дня вперше передає ця могутня державна радіовисильня в Совєтський Союз власне українською мовою. Українські програми „Голосу Америки" кожної суботи подають загальний огляд з життя українців у вільному світі. Часто також трапляється, що оригінальні вісті українських радіопрограм передає „Голос Америки" також у перекладі на російську та інші мови народів Совєтського Союзу. Із перших працівників української редакції „Голосу Америки" сьогодні залишилися в Українському Відділі ще тільки два, Іван Колос і Євген Приходько, а більшість із теперішнього редакційного складу становлять вже молоді кваліфіковані сили. Українські радіомовлення „Голосу Америки", як це свідчать численні листи з України та розповіді туристів, втішаються там великою популярністю, як і український відділ у Вашинґтоні здобув собі великий респект та найвищі признання керівництва Американської Інформаційної Аґенції, про що свідчить також відзначення цього українського відділу з нагоди його 25-річчя найвищою почесною нагородою — Meritorius Honor Award.

А. Воронель одержав візу на виїзд з СССР

Москва. — Совєтські еміґраційні чинники несподівано повідомили відомого совєтського дисидента, вченого-фізика Александра Воронеля, що він матиме право виїхати до Ізраїля разом із своєю дружиною і що він мусить з одержаної візи скористати до двох тижнів часу. Це повідомлення було для Воронеля несподіванкою, бо тільки що минулого місяця еміґраційні власті поінформували його про відмовлення у видачі візи. Згідно з інформацією Воронеля, совєтські власті погоджувалися на видання йому візи, але при передумові, що він формально припинить влаштовування наукових семінарів у приватних квартирах для совєтських жидівських вчених, звільнених з праці. А. Воронель на це не погодився і тоді йому доведено до відома, що він не одержить візи на виїзд з СССР.

За інормаціями закордонних кореспондентів, від 13 жовтня, тобто від часу, коли у Вашинґтоні повідомлено про неофіційне домовлення з СССР щодо збільшення числа еміґрантів з СССР, совєтський еміґраційний уряд видав всього дві візи — Вікторові Польському та А. Воронелеві.

У Франції не дозволяють на висвітлення на телебаченні інтерв'ю із А. Сахаровим

Париж. — Французька ґазета „Орор" з 26 листопада подала ширше повідомлення про те, що під натиском французьких урядових кіл французька радіова і телевізійна сітка не висвітлюватимуть і не передаватимуть інтерв'ю з академіком Андреєм Сахаровим, зробленим ще в лютому 1974 року. Це інтерв'ю французьким журналістам пощастило зробити в часі збирання матеріялів для французького радіо і телебачення на терені СССР. Не зважаючи на „охорону" КҐБ, журналісти мали змогу розмовляти з Сахаровим чверть години, зареєстрували і зфільмували цю розмову на приватній квартирі А. Сахарова. Запис вони щасливо перевезли до Франції, але тут несподівано натрапили на трудність з боку французького уряду, який в ім'я „добросусідських взаємин" з СССР і правдоподібно на вимогу совєтського уряду домігся, щоб інтерв'ю з Сахаровим не передавати на телебаченні.

ХРИСТЯ КУЛЬЧИЦЬКА ПЕРЕБУЛА ОПЕРАЦІЮ

Філядельфія. — Згідно з одержаними повідомленнями, Христя Кульчицька, член Президії Українського Конґресового Комітету Америки і голова Конференції Українських Молодечих Організацій в системі УККА, щасливо перебула важку операцію в понеділок 9 грудня і приходить до здоров'я.

ЄВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Змінилася тільки келія

Вістка про те, що совєтські власті врешті таки рішилися в обличчі незламности Валентина Мороза і натиску світової публічної опінії дещо поступитися і перевели його, обезсиленого 145-денною голодівкою, до „камери з іншим політичним в'язнем", є позитивною тільки в такому сенсі, що цим врятовано тимчасово його життя. По суті, однак, у положенні самого Валентина Мороза нічого не змінилося, бо згідно з усіми дотеперішніми інформаціями, він далі перебуває в тюрмі, де кожної хвилини тюремна влада може поновити над ним знущання.

Треба мати також на увазі дуже поганий стан здоров'я Валентина Мороза і заяву його дружини Раїси та батька, які мали змогу бачити його в тюрмі на початку листопада. З їхніх інформацій виразно виходить, що навіть перенесення Валентина Мороза до загальної камери і припинення ним голодівки, не врятує його життя на довше. Щоб Валентин Мороз лишився при житті, він мусить бути цілком звільнений з тюрми і він мусить мати максимальну лікарську опіку та відповідне відживлення.

Якщо цього не станеться, його жде доля всіх тих в'язнів, які „природною смертю" повмирали в застінках КҐБ. У пам'яті кожного ще приклад Юрія Ґаланскова, якого „лікували" з виразною метою умертвити.

Все це повинна мати на увазі українська спільнота за межами України. Переведення В. Мороза в загальну камеру і припинення ним голодівки — це не звільнення. Враховуючи такий стан, нам не вільно припиняти дальших заходів за повне звільнення Мороза, а також за покращання долі і звільнення інших українських політичних в'язнів, які поневіряються у тюрмах і концтаборах СССР, засуджені на довгі роки ув'язнення.

Українське свідоме громадянство в Україні, головно молодь, як видно з найновіших повідомлень, твердо і непохитно продовжує боротьбу за свої права, за Валентина Мороза і всіх інших в'язнів. Вони свідомі того, що совєтський уряд нізащо не звільнить ні Мороза, ні його друзів, а намагатиметься тримати їх при житті, щоб „не поставали мученики". Одночасно свідома молодь України кличе ввесь народ „прийняти виклик" і не припиняти боротьби.

В Україні ситуація не змінилася. Не змінилася вона і щодо Валентина Мороза. Тому нам треба продовжувати започатковану акцію і боротьбу з російсько - совєтською тиранією.

Наша повинність

У Ню Йорку створилась корпорація для відсвяткувань 200-річчя Незалежности ЗСА, щоб у величі і пишноті відзначити цей незвичайний і важливий історичний день.

І так у Ню Йорку уже запопадливо проходить праця відремонтування всіх важливіших споруд і будівель, як Статуї Свободи, в проєкті — побудова голляндського вітряка, який зображений на печатці міста Ню Йорку, водограю з часів вікторіянської доби. Розміщують різні дороговкази, на яких будуть позначені ті історичні місця, де проходили битви, де стояли фортеці, важливіші дороги.

Вже надрукована програма — яка ще не є остаточна — і в ній такі плянування, щоб виконання її пройшло якнайбільш ґрандіозно. Дня 22-го травня 1975 року нюйоркчани маршуватимуть старими вулицями Мангаттану, щоб у Сити Голл відсвяткувати інавґураційний церемоніял 200-річчя Незалежности. Усю параду супроводитиме симфонічна оркестра і хори та братиме участь увесь визначний артистичний світ. Процесія, яка йтиме до каплиці св. Павла Бродвеєм, в Сити Голл парку покладе вінок і в цю ж саму хвилину гомонітимуть дзвони із усіх церков. Кульмінаційне закінчення святкувань Незалежности проходитиме в День Подяки 1976, з великою парадою Мейсі, а на Геральд Сквері уставлять у той час телевізійні камери. У цих двох роках відбуватимуться різні концерти, театральні фестивалі, включно Метрополітальної опери. Академія Американських Поетів і управа Нюйоркського Музею спонзоруватимуть рецитування поезій, які прочитуватимуть по різних дільницях міста Ню Йорку. Підготовляється програма різних спортових змагань, а також у вересні уже в наступному році шкільні програми включатимуть передусім якнайбільше матеріялу з Проголошення Дня Незалежности.

Ми — українці повинні включитися у цю пребагату і ґрандіозну програму, вибираючи з шедеврів української культури все, що найцінніше, щоб і ми як повноцінні громадяни ЗСА, з гордістю могли відсвяткувати ці дні і співжити з усім американським народом. Це наша повинність і потреба.

Ф. Любинецька

ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ В УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ

З гордістю приходиться ствердити, що ми, як українська громада, потрапили зберегти національне обличчя не тільки в старшому поколінні, але й у середньому. Ба, щобільше, — сьогоднішня молодь, після часу деякої відсталости від українських справ, починає щораз то частіше звертатись обличчям до української проблематики, не тільки з метою виявити себе на нашому ґрунті, але й звернути увагу зовнішнього світу на проблеми України (акції в справі звільнення В. Мороза, Гарвардський Центр, Український Католицький Університет і ін.).

Одначе, крім зовнішнього світу існує ще наш внутрішній світ, а в ньому безліч клітин, про які ми тільки знаємо. Одні з них краще розвинуті, інші слабше, а ще інші навіть мають нахил заникати.

Одна з преважних клітин нашого національного організму — це українська мова. І от, що ми спостерігаємо на цьому відтинку протягом останніх років? Щораз то більше українців перестає говорити українською мовою: особливо помітне це серед молоді. Українська мова щораз більше тратить на своїй милозвучності внаслідок впливу англійської мови, і ми на те не звертаємо уваги. До української мови закрадається щораз більше чужих слів, і т. д. Які в цьому причини? Чи не найбільш суттєва тут причина — це занепад культури української мови в родинних домах, яке є вислідом хитання самих батьків, як треба виховувати своїх дітей, а вслід за тим, якою мовою говорити. Отже, раз вживають батьки вдома української мови, а раз — англійської. Беззастережно вживають вони українську мову тільки у відношенні до старших. І те саме спостерігаємо вже і серед їхніх дітей. Витворюється враження серед дітей (і не тільки серед дітей), що українська мова — це мова тільки старших, які скорше чи пізніше відійдуть, а з ними і їхня мова.

Ця сама непослідовність батьків відносно української мови помічається і поза домом. Однієї неділі йдуть вони з дітьми до церкви на Службу Божу в українській мові, а другої — на Службу Божу в англійській мові. Ба, навіть в у к р а їнознавчих школах на коридорі ви почуєте англійську мову між батьками - українцями і їхніми дітьми.

Очевидно, таке ставлення до української мови батьків залишає слід і на дітях. Вони змалку виховуються у хиткості, хай спершу до української тільки, але дедалі вона, ця хиткість, легко може пересунутись і вглиб молодечої душі.

Не краща доля української мови і в українській громаді. Українські визначні постаті на провідних становищах в українській громаді, виступаючи публічно, вживають тільки англійської мови. Коли їх виступів слухає молодь, то в неї з'являється думка, що українська мова надається тільки для хатнього вжитку. Цій молоді не легко зрозуміти, чому вона мусить ходити 11-12 років до українських шкіл, і чому їй кажуть говорити по-українському! Наші дідусі і бабусі в крамницях, де польські продавці, послуговуються польською мовою (навіть, коли знають дещо англійську), і то навіть в приявності внуків, але внукам наказують говорити тільки по-українському. І ці внуки також не розуміють, чому тільки вони мусять говорити українською мовою! Український священик з батьками говорить по-українському, але вже з дітьми в присутності тих же батьків говорить по-англійськи. Українська молодь між собою і в українських середовищах говорить переважно англійською мовою!

Відносно багато маємо під сучасну хвилю українських радіомовлень. Деякі з них ведені в цілому українською мовою, деякі частинно українською, а частинно англійською мовами. Ми не проти, щоб деякі вирізки (сеґменти) були в англійській мові, бо вони інформують англомовних українців і взагалі англомовний світ про нас самих, про наші справи. Але ми проти цього, щоб у таких установах як радіо звучала нелітературна мова, спотворена невмілими кальками з англійської мови, вставками прямо англійських слів, повна вульгаризмів або діялектизмів з кінця XIX ст. (Чи, наприклад, американці погодилися б на те, щоб в радіо лунав жарґон (сленґ), а не „кінґінґліш"). Це не відноситься очевидно до всіх радіомовлень.

Нам скажуть: та невже ж так скочуємось у мовному питанні по похилій площі? Може радше стоїмо над нею? Але вже заблисли перші зворотні іскорки...

На справу виховання дітей і вживання української мови вдома звернула увагу п. Віра Андрушків у своєму есеї „Завдання молодої матері". Згідно з авторкою, батьки повинні самі вирішувати, як виховувати свою дитину. Але, вирішивши раз дати дитині українське виховання, мусять бути дуже послідовними: отже, тільки українська мова дома, українські Богослуження в церкві, український садочок, українська школа, українські молодечі організації. Мусить бути одна виховна лінія, а не дві.

Є вже групи студентів, які поклали собі за ціль говорити між собою тільки по-українському. А на Комісії української мови в часі II СКВУ в Торонто восени 1973 року вони заявили, що мало послуговуються українською мовою не тому, що її не поважають, а тому, що тієї мови добре не знають. В них українська мова убога і вони не можуть нею висловити своїх думок. Тому звертаються із закликом до батьків, щоб батьки дискутували з ними в українській мові на поважні теми, а не тільки зводили свою розмову до поточних справ. Вони також звернулись і до вчителів української мови, щоб в українських школах присвятити більше уваги українській літературній мові.

Є вже матері, які заявляють священикові, який в їх присутності з їхніми дітьми говорить по-англійському: „Прошу Отця, моя дитина говорить по-українському"! Є вже священики, які брали участь в літніх курсах української мови на Гарвардському університеті, подаючи, як причину участи в цих курсах, що хочуть „вивчити краще українську мову і пізнати глибше українську культуру, щоб їх праця серед громади була успішнішою". Є вже випадки, що батьки із третього покоління разом з дітьми беруть приватні лекції з української мови, щоб могти читати українські книжки і легко вести розмову по-українському.

(Продовження на стр. 4-ій.)

Р. Верес

З НЕДОЛІ УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОГРАФІЇ

У всьому культурному світі бібліографія є основою всякої наукової праці. Є спеціяльні видавництва, які видають тільки бібліографії. Більші бібліографії є звичайно продуктом колективної праці чималої кількости професійних бібліографів. Навіть найбільш спеціялізовані ділянки мають свої докладні бібліографії та індекси дуже часто у формі періодичних публікацій.

У нас у діяспорі, на жаль, ця справа є в дуже оплаканому стані. Всякі бібліографії є звичайно продуктом праці одиниць, й тому, якщо бібліограф з якихнебудь причин не може продовжувати праці, видання припиняється.

Друга проблема — це фонди. У нас видаються різні речі, а на видання бібліографії немає ані охочих видавців, ні фондів, хоч добре опрацьована бібліографія все знайде збут. Тому наші бібліографи нераз роками, а то десятками років чекають на змогу видати свою бібліографію. Один з наших бібліографів більше ніж десять років держав свою бібліографію україніки в англійській мові в рукописі і постійно її доповнював, поки нарешті трапилася нагода видати її в дуже скромному накладі і скромному оформленні; інший, що спеціялізується в бібліографії української преси, має декілька унікальних у своїй ділянці бібліографій та роками шукає можливости їх видати.

Українська Академія Наук у ЗСА видала річник Української Бібліографії в Америці за 1957 рік, опрацьований д-ром Данком і д-ром Лабунькою, та, хоча автори мають декілька дальших готових річників, не видають їх, бо немає зацікавлення першим.

Деякі автори видають свої бібліографії способом зераксування по кількадесят примірників для заспокоєння потреб найважливіших американських та канадських бібліотек, або дають їх мікрофільмувати, щоб дати змогу кільком чи кільканадцятьом університетським бібліотекам їх набути.

Останньо наша бібліографія в діяспорі зазнала ще одного удару. Проф. Ярослав Рудницький, який протягом двадцяти років щорічно видавав під фірмою Канадської Вільної Академії Наук дві періодичні бібліографічні публікації „Україніка Канадіяна" та „Славіка Канадіяна", припинив після двадцятого випуску їх видавання. За 20 років автор зареєстрував поверх 2000 назв „Україніки Канадіяни" і так охопив поверх 80 відсотків всієї канадської україніки.

„Славіка Канадіяна" охоплювала ту ж саму україніку, а попри те канадіяну в інших слов'янських мовах. Обидві бібліографії можна було знайти на полицях усіх важливіших бібліотек світу, їх зареєстровано у всіх поважніших бібліографіях бібліографій та інших довідниках.

За причину свого рішення проф. Рудницький у післяслові до „Україніки Канадіяни" за 1972 р. подає в першу чергу брак зацікавлення канадського українського громадянства та громадських установ тими публікаціями, що довело до припинення дотацій від канадських громадських установ на ті публікації. Це довело до того, що в останніх роках автор мусів шукати спонзорів, які фінансували поодинокі випуски. До чого прилучилася пресова кампанія проти автора з натягненими закидами проти тих публікацій. Вкінці автор вирішив посвятити більше часу творові, над яким працював майже ціле своє творче життя, тобто Етимологічному словникові української мови.

Автор у своєму післяслові висловлює бажання, щоб знайшлися продовжувачі його праці. Ми приєднуємося до його бажання і віримо, що продовжувачі тих вартісних праць знайдуться.

Український Бібліографічно - Довідковий Центр, який я очолюю, плянує продовжувати працю проф. д-ра Я. Рудницького в дещо поширеному виді, який включатиме також канадську україніку, а саме — почати збирати україніку діяспоріяну (все, що виходить по цей бік залізної куртини). Очевидно, успіх цього проєкту може бути повний, якщо наші видавництва співпрацюватимуть з УБДЦентром у томі ділі.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редаґує інж. Лев Яцкевич

ЗНИКЛІ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Більшість людей переконана в тому, що економічна криза, яку переживаємо побіч енергетичної кризи, це дитина технологічної доби. В дійсності вона почалася в глибокій старовині нещадною експлуатацією природи людиною, епілогом чого був бунт природи та позбавлення людини її засобів до життя.

Це — коротка історія зниклих цивілізацій. Великі пустелі Північної Африки та Близького Сходу являють собою нині цвинтарища 15 цивілізацій, що цвіли на тих теренах барвистим квітом і загинули у власнім порості. Через своє високорозвинуте рільниче господарство вони були житницями Греції, Риму, Єгипту та леґендарних Сумерії і Вавилону. Маємо тут на думці західню Сагару, Тунісію, Лібію, Єгипет, Месопотамію, Синайський півострів та Іран, що рукою „короля природи" обернені повністю або частинно на піскові пустелі.

Перська пустеля Нішапур (місце народження Омара Кгаяма) в часі походів Джінґісхана (II ст. н. е.) нараховувала 1,5 мільйона мешканців і була квітучою оазою. На терені сучасної пустелі, між Керманом та Балуджістаном, стояв постоєм впродовж двох місяців Александер Великий з своєю армією і забрав з собою 50 тонн харчів. Тепер на тій території немає ні одного села, ні одної оселі. Цю урожайну і квітучу країну зуб часу перетворив також на піскову пустелю.

За часів Гарун - аль - Рашіда Месопотамія мала 35 мільйонів населення! Сьогоднішний Іран має менше, як 5 мільйонів населення, недоживлюваного та недорозвиненого.

Одною з клясичних цивілізацій дохристіянської доби була славна Картагена, ославлена І. Котляревським в його безсмертній „Енеїді".

Коли стати на узгір'ї біля руїн Картагени в Тунісії, можна уявити собі хвилюючі лани збіжжя, тінисті оливкові гаї та виноградники, що тяглися милями довкруги Картагени аж до синього силюету лісів Ґуїр в суміжнім Альжирі, де картагенці ловили та приручували білих слонів. Не залишилося й сліду по тих чудово - культивованих полях, вкритих грубою верствою гарячого піску, що становили колись джерело багатства леґендарної Картагени, а пізнішої римської колонії „Африки". В своєму розквіті Картагена мала втроє більше населення як сучасна Тунісія і, була в спромозі прохарчувати не тільки свою 600-тисячну столицю, але й цілий італійський півострів.

Згідно з леґендою Картагена була заснована Дидоною, що приїхала, чи пак була виселена з левантійської Фенікії, для якої Картагена була протягом довгого часу одною з торговельних станиць на узбережжі Середземного моря. Але Картагена за дуже короткий час не тільки збагатилася, але й усамостійнилася. Своїм багатством пишнотою будов та високим життьовим стандартом вона перевершила славне місто Тир і стала суперничати з самим Римом, який в двох пунійських війнах знищив її військову і торговельну фльоту та підтяв основу торговельної супремації. Не маючи змоги торгувати, Картагена перейшла на рільничу господарку, яку розвинула до небувалих вершин. Її рільнича техніка стала взором для римських та грецьких колоній в північній Африці, а одночасно джерелом заздрости римського Сенату. Потужна Римська імперія не могла стерпіти економічного суперника на своїй політичній території. І тому, по славній промові Катона старшого в римськім Сенаті, який, потрясаючи в'язкою фіґ, домагався знищення Картагени, Рим почав третю пунійську війну, в якій Картагена була докорінно знищена. До речі, від тієї самої зброї, якою вона воювала з Римом, а саме від плуга, яким римські леґіонери заорали не тільки квітучі поля, але й руїни самого міста.

Історія цивілізації Близького Сходу — це історія техніки наводнення, яку їх мешканці запрягли до своєї рільничої колісниці, розпроваджуючи водними каналами цінну речовину (звичайно з недалеких річок) до найменших клаптиків культивованої землі.

Але раз людська рука захитала природний балянс штучним наводненням, вона мусіла стояти постійно на сторожі свого твору і недопустити, щоб природа взяла над ним верх. Це неначе конкордат, який зобов'язує обидві сторони. Недодержання умов цього конкордату збоку людини обертає найкращу каналізаційну систему на багновище та джерело комарів і жабуриння.

Така ситуація постала з розвитком ідеї магометанізму, коли племена номадів заляли північну Африку і знищили усі культивовані поля та природну основу їх існування (водні канали). Вони не тільки лишили напризволяще широку мережу штучного наводнення, але й вирубали ліси в теперішнім Альжирі, що були природним заборолом урожайних земель проти вітрів та піску. Але не тільки те: гори, позбавлені лісів, змінили екологію квітучих оаз через направлення дощових опадів не вглиб землі для підсичення водних джерел, а поверх землі, з якої вода споліскувала врожайний чорнозем. В такий спосіб природа помстилась над людиною за її нещадну господарку природними ресурсами та притрусила старовинні цивілізації грубою верствою піску.

Леся Лисак

ЛИСТОНОША

Давно вже нема того радісного очікування й хвилювання, які пов'язувалися зі скромною, але якже ж важливою особою листоноші колись вдома, в селі чи містечку. Не сидить уже при вікні дитинча, щоб враз радісно скрикнути: „Вже йде, вже йде до нас!" І бігти до дверей, за якими чути знайомий стукіт обтрушуваних зі снігу чобіт, і крізь які входить в хату високий, худий чоловік, зігнутий під тягарем шкіряної торби, перевішеної через плече. І слідкувати зацікавленими оченятами за повільними рухами шорстких, червоних від морозу рук, які сягають до таємничого нутра великої торби. Ось для батьків „Діло", для мами — „Наша Хата", а для того, хто виглядав у вікно — „Світ Дитини". Усе те — „зі самого Львова" — теж таємничого, бо досі не баченого... А часами траплявся і лист. О, лист — це вже була небуденна подія! Бо і в тих часах, як це підмітив у свому „Скоропаді" Роман Купчинський, „для русина листа писати, то так, як козами орати, чи пішки йти в сльоту п'ять миль". Все ж таки листи приходили, і жилося не раз їхніми враженнями цілий тиждень...

А бували дні, коли задивлені у вікно оченята бачили, як висока, зігнута під тягарем шкіряної торби, постать, минала хату і йшла далі дорогою. Тоді був тихий жаль — розчарування: „Чому він сьогодні до нас не зайшов? Чому нема ніякої пошти для нас"?

Від тих далеких часів зайшли великі зміни, як, зрештою, в усьому, що пам'ятається. Хто тепер з тих, що щоденно працюють, бачить „свого" листоношу? Хіба припадково, у якийсь вільний від праці день. Зрештою, при кожних дверях є скринька, призначена на пошту. І йдеться до неї, здебільша, без особливого хвилювання. Якщо у скриньці видно конверти, то чи не будуть це рахунки за світло, опал, телефон, податок? Рахунки щораз то вищі. Коли з скриньки висуваються задруковані аркуші, це без сумніву реклями прерізних фірм. Заманливі обіцянки спеціяльних випродажів, з яких ви „страшенно багато скористаєте"! Пропозиції прислати вам „безкоштовно" різні речі, з яких краще не користати. Трапляються навіть такі небуденні пропозиції, як недавно моїй знайомій: якісь дослідники геральдики так потрудилися, що віднайшли... її родовий герб! За невеликою винагородою пропонували їй прислати його, у мистецькому виконанні, запевняючи, що це буде справжня прикраса її хати. Знайома морочила собі цілий день голову, ніяк не розуміючи, яким чином геральдики знайшли герб, якого її рід ніколи не мав! Справа вияснилася на другий день, коли сусідка — сицилійка похвалилася такою самою офертою, а її предки теж гербу ніколи не мали...

Та це вже ніяк не вина листоноші, того, що ще донедавна ходив по вулицях у поштовій уніформі й кашкеті з поштовою відзнакою. Він теж нераз згинався під тягарем важкої шкіряної торби, і промокав, не зважаючи на гумовий плащ у сльотні дні. Брив у снігові заметілі ще непрочищеними хідниками. Часами, коли мав для вас „порученого листа", дзвонив до дверей, терпеливо чекав, аж ви вийдете. Він вже знав вас з прізвища, всміхався й казав: „це хіба буде приємний лист". Листоноша вчорашнього американського дня хотів зробити вам приємність. Він знав, як багато значить гарний, милий, радісний лист. Йому теж було приємно бути носієм доброї вістки. Він теж знав, що ви — українець, вручаючи вам українські газети. Хоч з них він вмів відчитати тільки заголовок друкований по-англійськи. А коли у ваш вільний день побачив вас перед хатою, і якраз нічого тоді для вас не було, — потішав: „сорі, нині нічого для вас не маю, але завтра напевно щось буде!" Так, він теж знав, що кожна людина вичікує „доброї пошти", доброї новини, яка роз'яснює день. І ще донедавна у багатьох американських домах був звичай обдаровувати „свого" листоношу на Різдво грошовим дарунком. У подяці за його труд, за добрі вістки, які приносив.

Відносно недавно поштовий уряд вирішив, що досі обов'язкові кашкети листоношів уже не зобов'язують. Мовляв — вони невигідні. Ось недавно розносив пошту на нашій вулиці молодець, зарослий, як печерна людина, патлатий, у червоному картузі. Він панічно відмахувався від собак, які вибігали йому назустріч, а собаки, відчувши, що їх бояться — завзято гавкали. Дивно, бо до „старого" попереднього листоноші в уніформі й кашкеті вони ластилися. Патлатий молодець у червоному картузі сердито жмакав газети й листи з написом „крихке, не згинати!" у скриньку при дверях і бурмотів на „огидну працю".

І тоді несподівано знов пригадався сільський листоноша з часів дитинства. Це була пізня, сльотна осінь. Дощ лив, як з цебра. Подільська дорога перетворилася в рідке, липке болото. Він станув на порозі і не хотів увійти в хату, бо з його старої полатаної куртки спливали струмочки води. На його сірому худому обличчі малювалося крайнє вичерпання. З єдиного ока спливали сльози, які він витирав шорсткою, червоною рукою. На місці, де колись було друге око — чорніла промокла шматина... Це був воєнний інвалід.

Мати примусила його сісти на стільці й почала готувати гарячий чай. Увійшов батько і тихо покликав маму до сусідньої кімнати. Там, пошепки, відбулася така розмова: — „Знаєш, моя шкіряна куртка, яку ми купили у Львові, тисне мене в плечі. Я більше не буду в ній ходити".

— Але ж ти казав, що вона дуже вигідна! — не зрозуміла його мама.

— Вона буде дуже вигідна для нашого листоноші, — пояснив батько.

— Ти ж розумієш, що шкіряна куртка не пропускає дощу і вітру!

За кілька хвилин одноокий інвалід попивав гарячий чай у новій шкіряній куртці, яка „була завузька у плечах" для попереднього власника, зате на ньому лежала як улив! З єдиного ока вже не плили сльози — воно, бідолашне, радісно всміхалося. Воно всміхалося так радісно, як радісними бувають деякі вістки, що їх листоноша хотів би принести...

Будують коштом України

Донецьк. — Газета „Молодь України" з 6 грудня опублікувала коротку, але вимовну інформацію „Ешелон за ешелоном". Мова про постачання з України будівництва Байкальсько-Амурської маґістралі (БАМ). Газета пише: „Серед зеленого безмежжя далекосхідньої тайги посланці донецької комсомолії (тобто українські юнаки і дівчата, вислані туди на будівельні роботи) будують маґістраль сторіччя — БАМ. Повним ходом ідуть роботи на станиці Урґал II, де молоді донечани вже підготували кілька об'єктів для монтажу інженерного устаткування. Пославши на ударну будову своїх кращих представників, шахтарський край наполегливо дбає про ретельне забезпечення її тилів. Ешелон за ешелоном відправляються з Донбасу на Далекий Схід важливі народногосподарські вантажі: будівельні матеріяли, залізничне устаткування, прокат чорних металів".

ДЕЛЕГАТИ 28 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! ЧИ ВИ ВЖЕ ВИКОНАЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК Й ПРИДБАЛИ „ДЕЛЕГАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ? ВЧИНІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО, ЩЕ ПЕРЕД ЗАКІНЧЕННЯМ ЦЬОГО КОНВЕНЦІЙНОГО РОКУ!

Курінна Рада Куреня „Ті що греблі рвуть"

В днях 23 і 24-го листопада ц. р. в Ню Йорку відбулася Курінна Рада одного із найстарших пластових куренів, 2-го Куреня УПС „Ті що греблі рвуть", які свою традицію принесли ще з рідного краю, та з рядів якого вийшло багато визначних пластових виховниць.

В програму Ради входили звіти з діяльности, гутірки, вибір нового проводу та плянування. Курінь провадить щорічні табори для вишколу молодих кадр виховниць „Школу Булавних", займається збіркою на потреби Сарселю, як сам станув на третьому місці між фундаторами енциклопедії українознавства, веде акцію „Поміч ближньому". Вндовзі Курінь відзначатиме своє 50-річчя існування і з цієї нагоди плянується зібрати виховні матеріяли, написані членами Куреня, та виготовити історію Куреня. До нового проводу Куреня одноголосно вибрано Ганку Коренець курінною, а її заступницею подругу з молодшого покоління, Любу Волинець. Для підготови 50-річчя Куреня обрано окрему Редакційну комісію під проводом пл. сен. Ольки Кузьмович.

В програмі Ради відбулася зустріч із старшими пластунками Куреня „Ті що греблі рвуть". При спільній гутірці та веселій частині молодих подруг гарно пройшов вечір.

В неділю члени Куреня взяли участь в заупокійній Службі Божій, відправленій в церкві св. Юра в п'яту річницю смерти визначної пластунки та одної із основниць Куреня „Ті що греблі рвуть" — сл. п. Цьопі Палїїв. По Службі Божій пластунки продовжували свою Раду, присвячуючи хвилини пам'яті тім, що відійшли на Вічну Варту.

Перед закінченням Ради, на пропозицію молодих членів Куреня, вислано три збірні телеграми до президента Форда та двох сенаторів в обороні Валентина Мороза. Після полагодження організаційних справ Куреня, Раду закінчено.

Ірина К.

Конгрес частинно відкинув пропозиції Президента щодо зменшення видатків

Вашингтон. — У вівторок, 10 грудня, Сенат проголосував зменшити фонди, призначені на видатки Департаменту для внутрішніх справ, тільки на 117 мільйонів долярів, тоді коли президент Форд пропонував, щоб зменшення у видатках цього Департаменту виносили 657.6 мільйона долярів. Палата Репрезентантів вже раніше схвалила те саме зменшення у видатках, що й Сенат. Коментатори твердять, що ці рішення обох Палат Конгресу вказують, що Конгрес також не погодиться і на інші зменшення в бюджеті, запропоновані Білим Домом. Як відомо, президент Форд кілька тижнів тому заявив, що плянує зменшити видатки федерального уряду продовж поточного фіскального року до 300 більйонів долярів, тобто зменшити первісно запропонований бюджет на 4.6 більйона долярів, бо вважав, що таке зменшення допоможе у боротьбі із всезростаючою інфляцією. Натомість багато законодавців вважають, що надто великі зменшення у видатках Уряду можуть зменшити фонди на ряд програм суспільної опіки, як також погіршити економічну рецесію.

Ділимося сумною вісткою, що 10-го грудня 1974 р., несподівано, упокоївся в Бозі, наш Улюблений СТРИЙКО

бл. п.
Д-р ПЕТРО КУЛИНЯК
ВЕТЕРИНАРНИЙ ЛІКАР

народжений в Якубовій Волі, пов. Дрогобич, Україна.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 13-го грудня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів, 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в суботу, 14-го грудня 1974 р. з того ж похоронного заведення до української католицької церкви Царя Христа при Каюга вулиці, а опісля на цвинтар на Факс Черсі.

Горем прибиті:

ІВАН і ОЛЯ КУЛИНЯК з дітьми УЛЯНОЮ і ОРЕСТОМ
Рідня в Америці, Канаді, Україні і Польщі

Замість квітів на могилу Покійного, проситься складати на Патріярший Фонд.

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 10-го грудня 1974 року відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, СИН, БРАТ, ДІДО і СТРИЙКО

бл. п.
ЕВГЕН КУМФЕРТ

на 56-му році життя.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 13-го грудня ц. р. о год. 8:30 веч. в похоронному заведенні Koshek Funeral Home, 990 S. Broad Street, Trenton, N.J.

ПОХОРОН — в суботу, 14-го грудня 1974 р. о 9-ій год. ранку з того ж похоронного заведення до української православної церкви Пресв. Тройці, де о год. 10-ій буде Служба Божа, а опісля на український православний цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — АННА
мама — АННА
брат — ЛЕОН з дружиною ЛЕОНІЮ
сестри: ВАЛЕНТИНА з Родиною
ЛЕОКАДІЯ
дочка — АННА МАКУХ з мужем СТЕФАНОМ
син — ВАСИЛЬ ПАНЧАК з дружиною МАРІЄЮ і дочками: КСЕНЕЮ і НАТАЛКОЮ
братанок — АЛЕКСАНДЕР КУМФЕРТ з дружиною СОФІЄЮ, сином АЛЕКСАНДРОМ

Замість квітів на могилу

св. п. о. СТЕПАНА ГОРОДЕЦЬКОГО

на Видавничий Фонд „Червоної Калини"

зложили:

мгр Михайло і Теодосія ДЕПУТАТ	$10.00
Проф. Зенон і Ксеня ДЕПУТАТ з Бофало	10.00

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІД СМЕРТИ нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

сл. п.
МИХАЙЛА ЧУХНОВСЬКОГО

б. директора Союзу Кооператив та відомого українського підприємця, буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в Українській Католицькій Церкві

св. Ольги і Володимира

у ВИНДЗОРІ, КАНАДА

в суботу, 21-го грудня ц. р.

о год. 8-ій рано

Про молитви за спокій душі Покійного прохають

ЛЕОКАДІЯ, дружина
БОГДАН і МАРИСЯ, син і синова з дітьми
д-р ЕЛЛЯ МУЛА, сестрінок і
ДОНЯ ШИНКАР з мужем і сином.

Замість квітів на могилу Покійного бл. п. МИХАЙЛА ЧУХНОВСЬКОГО зложили на Шевченківську Фундацію у Вінніпеґу 150 дол. та 120 дол. на Катедри Українських Студій в Гарварді.

НА ФУНДАЦІЮ ім. Т. ШЕВЧЕНКА

40.00 дол. — д-р Річард Гавриш;
по 15.00 дол. — Цебрівські Григорій і Евгенія, Леокадія Чухновська;
по 10.00 дол. — Богдан Чухновський, Корбан Семен, інж. Омелян Саламон, Лучецькі Дамян і Осипа, Яців Іван;
по 5.00 дол. — Баган Зенон, Літинський Володимир, Антоник Василь, Савчинський Семен, Двораківський Іван, Сеньків Василь.

НА КАТЕДРИ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ в ГАРВАРДІ

25.00 дол. — Лучанки Дамян і Осипа;
20.00 дол. — Москалюк Володимир і Евгенія;
по 10.00 дол. — Макогон Іван, Барна Евген, д-р Данобановський, Бодмар Марта, Зелений Ростислав, Дмитренко Михайло і Аліція, Кочут Степан і Галя;
5 дол. — Стойко Іван і Юлія.

Зі всіма Дорогими Знайомими і Приятелями та з цілою широкою нашою Громадою ділимося сумною вісткою, що наш Найдорожчий МУЖ, СИН, БАТЬКО, БРАТ і Рідний

бл. п.
РОМАН КОЧЕРЖУК

поручник І УД УНА, голова Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Нюарку, член Т-ва б. Вояків І Дивізії УНА, Т-ва „Самопоміч", Організації Оборони Чотирьох Свобід України, Вільного Козацтва і Народного Дому в Ірвінґтоні, упокоївся в Бозі, ненадійно і передчасно, о год. 6:30 ранку, в середу, 11-го грудня 1974 р., на 53-му році життя.

За упокій Його душі буде відправлена ПАНАХИДА в похоронному заведенні Литвин і Литвин при 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J., в п'ятницю, дня 13 грудня 1974 р. о год. 8-ій вечора.

ПОХОРОНИ відправлятимуться в суботу, 14-го грудня ц. р. з того ж похоронного заведення о год. 8:30 ранку до української католицької церкви св. І. Хрестителя при Sanford Ave., де Отці відслужать Заупокійну Службу Божу о год. 9:30 ранку.

Покійний буде похоронений на цвинтарі Gate of Heaven в Hanover, N.J.

Прибиті глибоким горем:

ІРИНА — дружина
МАРТА — донька
СОФІЯ — мама в Україні
МАРІЯ ГРИНЕВИЧ — сестра зі сином СТЕПАНОМ в Україні
ІРЕНА ГЕРІС — сестра з мужем ЗОЛЬДАНОМ і синами:
ЕДВАРДОМ з дружиною НУМИДІЄЮ,
СТЕПАН з дружиною РІТОЮ
АНДРІЄМ і ГРИГОРІЄМ
ОЛЕНА НАЗАР — тета з доньками
ОЛЕНА КОЧЕРЖУК — стрийнка в Австрії
МАРІЯ РУДЗІНСЬКА — теща
ЛЮБОМИР РУДЗІНСЬКИЙ — шваґер з дружиною ГЕРДОЮ і дітьми
ТУРЯНСЬКІ, ШАВАЛИ і ЛАЗІРКИ
та близька і дальша Родина в ЗСА, Україні, Канаді і Польщі

Замість квітів на могилу, Родина просить жертвувати на сироти, або удержання могил Дивізійників в Австрії.

УПРАВА ЗЕМЛЯЦТВА „ПЕРЕМИЩИНА"

зі смутком повідомляє, що 6-го грудня 1974 р. відійшла у Вічність

бл. п.
ЛЮДМИЛА ГРИЦАК

дружина сл. п. проф. Евгена Грицака.

ПОХОРОН Покійної відбувся 9-го грудня 1974 р.

НАЙ БУДЕ ЇЙ ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

Шановній Родині Покійної висловлюємо глибоке співчуття.

Гемонд, Інд. і околиці в обороні Валентина Мороза

Гемондсько - Український Дім при українській право - славній церкві св. Михаїла вже від кільканадцяти років гостить визначних політичних діячів американського суспільства зі всіх стейтів Америки, як губернаторів, сенаторів і конґресменів, котрі, як звичайно, з'являються з каденційно - виборчою кампанією.

І так 3-го листопада ц.р. загостив до нас з місцевого стейту — сенатор Бирч Бай і конґресмен Рей Моден. Напередодні їх приїзду місцевий парох о. прот. Павло Дармоць, як господар цього дому, повідомив деяких громадських членів і піддав суґестію оборонної акції в справі Валентина Мороза і всіх інших політ-в'язнів у московських тюрмах.

На скору руку зорганізувався Комітет в такому складі: о. прот. П. Дармоць — зв'язковий, Стефан Пилипчак — головний координатор і Микола Возняк — член, згодом увійшов ще до комітету інж. Михайло Пилипчак, котрий і очолив українську делеґацію на пресовій конференції з вище даним сенатором і конґресменом.

Уся підготовча акція проводилась під знаком запиту, а саме: чи нас допустять окружні політичні лідери і взагалі, чи нас прийме сам сенатор і конґресмен? Але завдяки ширшому знайомству о. прот. П. Дармоця з конґресменом Р. Маденом і з окружними політичними лідерами, нас принято.

Конференція відбувалась зі сенатором і конґресменом їх вітав в імені української громади, о. прот. П. Дармоць, представивши їх членам делеґації.

Із вступним словом виступив інж. М. Пилипчак, котрий з'ясував хід сьогоднішньої громадської акції в обороні В. Мороза й інших українських політв'язнів в московських тюрмах, а відтак попросив їхнього авторитетного заступництва у даній справі, вручивши їм відповідні до цієї справи самвидавні англомовні матеріяли, між ними і книжку — „Історія Мороза" і громадську петицію.

Сенатор Бирч Бай відповів, що дана справа йому дуже добре відома і заявив, що цю справу буде підтримувати через всякі резолюції, з нами співпрацюватиме і як конечну для нас справу він особисто піднесе на форумі Сенату.

Це ж саме приобіцяв конґресмен Рей Маден.

Петицію написав д-р Микола Гнатик, під котрою то підписались такі церковні і громадські установи: за православну церкву св. Михаїла — о. прот. Павло Дармоць за католицьку церкву св. Йосифата — о. крилошанин Володимир Возняк, за громадські установи: Відділ УККА — Василь Шевців, УНСоюз — Іван Юсько, СУА — Марія Лібер, ОЖ ОЧСУ — Марія Пилипчак, УНПоміч — Стефан Пилипчак, „Провидіння" — Василь Шуя і від Ветеранів І-ої УК УНАрмії — Микола Возняк.

М. Возняк

Вийшов останній том „Великої Совєтської Енциклопедії"

Москва. — Преса інформує, що в Москві щойно появився 17-ий і останній том „Великої Совєтської Енциклопедії", в якому помічається деякі зміни. Появилися нові прізвища багатьох письменників і мистців, натомість деякі прізвища, які раніше фігурували у всіх раніших виданнях, зникли зі сторінок останнього тому. Наприклад, письменник-новеліст сьогодні 75-річ н и й Владімір Набоков, який виемігрував з Росії в 1922 р. і здобув собі світове ім'я повістю „Льоліта" та іншими творами, був поміщений в поазбучному списку письменників, натомість знято прізвище Віктора Некрасова, автора спогадів „В окопах Сталінґраду" та інших книжок. Як відомо, В. Некрасов під пресією покинув Совєтський Союз у вересні 1974 р. на так звану дворічну візу перебування за кордоном, але ніхто не сумнівається, що йому доведеться залишитись на Заході і що Москва не продовжить йому візи, ані не дасть дозволу на поворот до СССР.

ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ В УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Та покищо, це тільки поодинокі спалахи, які виникли безперечно підо впливом останніх подій в Україні. Але нам треба ці спалахи роздмухати, щоб вони запалали вогнем і охопили всю українську громаду.

Які ж для цього заходи?

Нам треба в першу чергу змобілізувати публічну опінію, що українська мова є найсильнішим ствердженням себе і культури свого народу. Тому всі українці дома і поза домом в українському середовищі говорять тільки по-українському.

Нам треба рекомендувати, щоб опікуни українських шкіл разом з батьківськими комітетами організували для батьків дітей дискусійні вечори на тему важливости української мови в родинних домах (в Канаді пропонують навіть курси для батьків).

Нам треба влаштовувати вечірні курси української мови чи курси виправлювання української мови.

Нам треба в родинних домах робити в малих гуртах молоді українські літературні вечірки, літературне читання, чи взагалі збирати молодь для передискутовування деяких актуальних проблем.

Нам треба підготовляти в радіо і на телевізії виступи молоді, у яких грало б визначну ролю українське слово.

Нам треба поробити заходи для видання кишенькового англо - українського словника та фразеологічного словника.

І, врешті, нам треба в усіх українських школах змодифікувати шкільні програми з української мови в напрямі особливого наголошення українського мовлення.

Так ось ставимо українську мову як проблему сьогоднішнього дня, як проблему всецілого ствердження себе і нашої культури, як проблему забезпечення студентами наших високих шкіл (Гарвардський університет, Український Вільний університет, Католицький університет), як проблему нашого духового зв'язку з Україною і підтримки всіх тих наших культурних діячів та інших патріотів, яких символом є Валентин Мороз.

Храмове свято у Філядельфії

Як щороку, так і цього українська автокефальна православна парафія св. Покрови при 12-ій і Овклейнд вулицях в Філядельфії урочисто відзначила Храмове Свято.

Свято розпочалося ще 12-го жовтня, о год. 6-ій вечора Всенічною, яку відправив настоятель о. Михайло Борисенко. Після Всенічної о. Борисенко відправив спільну Панахиду за душі спочилих Архипастирів, Пастирів, українських воїнів, державних провідників, замучених голодом, замордованих в тюрмах, концтаборах та померлих наших парафіян.

У неділю 13-го жовтня, після 9-ої години ранку, почали прибувати до церкви парафіяни, прихожани та шкільна молодь, щоб зустріти дорогого Владику Митрополита Мстислава. Точно, о год. 9:30 ранку почали дзвонити церковні дзвони і в цей час вийшов Владика Мстислав в супроводі двох іподияконів М. Кострицького і Ю. Трипуленком із парафіяльного будинку. Не встиг Владика підійти до порогу церкви, як його зустріла шкільна молодь на чолі із завідуючою парафіяльною школою, Марією Євсевською та завідуючою методичною частиною школи О. Піддубною та іншими вчителями, які щиро привітали Владику і вручили букет квітів. Відтак вітала його Одумівська молодь на чолі з головою ОДУМ-у Ю. Іхтіяровим. Посеред дороги до церкви зустріли, щиро привітавши та вручили букет квітів парафіяльне Сестрицтво св. Ольги на чолі із М. Федоряковою. На сходах церкви вітали Владику з хлібом і сіллю голова Парафіяльного Уряду п. Д. Нессен та довголітній староста п. І. Мельник. У самому вході до церкви зустріли Владику настоятель о. прот. М. Борисенко, о. прот. С. Щадинський, о. ієрейомонах В. Гай, архид. В. Поліщук та диякон П. Гринишин. Настоятель о. Михайло Борисенко привітав Владику, а церковний хор мелодійно співав „Достойно є... і „Іспаласт і деєспота". Владика зійшов на підвищення біля Тетраподу і почалося переодягання Владики під милозвучний спів хору, а парафіяни та гості з других парафій заповнювали церкву.

У церкві — гарний із твердого дерева, виготовлений в різьбі Іконостас, чудовий престіл, велике панікадило, яке висить серед церкви та яке ще окружене чотирьома гарними світилами. Церква вистелена новими килимами. Гарне враження зробило на присутніх, коли на малім вході рукоположено о. ієромонаха В. Гая на Архимандрита. Милозвучно переливалось проголошення Владикою і присутніми отцями Аксіос, яке повторював хор. Відразу після рукоположення Архим. о. В. Гая, підведено під рукоположення о. диякона Павла Гринишина на Архидиякона. В цей час приєднався о. Ол. Лімонченко, який прибув з далекої Каліфорнії.

Під час Урочистої Архиєрейської Служби Божої гарно співав парафіяльний хор під керівництвом відомої артистки Віри Левицької та колишнього диригента інж. Петра Гурського.

Під кінець Служби Божої Владика виголосив проповідь на тему св. Покрови, покровительки українського народу. Владика підніс в сані о. прот. С. Щадинського в сан протопресвітера, якому після Аксіон, хор проспівав многая літа. На закінчення Служби Божої Архидиякон В. Поліщук виголосив многоліття американському урядові і народові, Українському Урядові на еміграції та українському народові, який поневіряється в тюрмах, концтаборах, цьому, що на батьківщині, чи розкиненим по всьому світі.

Настоятель о. М. Борисенко подякував Владиці Мстиславові та всім отцям, які брали участь в торжественній Службі Божій, парафіяльному хорові, за їхній гарний спів, всім парафіянам, прихожанам та гостям, які були на Службі Божій, побажав їм щастя, здоров'я та всього найкращого в їхньому житті та всіх запросив до нижньої залі для споживання традиційного храмового обіду, який приготовило парафіяльне Сестрицтво св. Ольги.

Цілуванням Хреста закінчено урочисту Службу Божу.

Відразу парафіяни та гості стали виповняти залю. Поверх сцени виднів напис Вітаємо Владико! За розставленими столами, заставленими холодною перекускою, присутні почали займати місця. Настоятель о. Борисенко в супроводі численного духовенства впровадив Владику до залі. Всі встали, а хор почав співати „Іспалаєті Деспота".

Владика і отці займили місця за головним столом. Настоятель попросив Владику поблагословити страву на столах і передав керівництво обідом першому заступникові голови Парафіяльної Ради Томі Бурці. Т. Бурка представив гостей за головним столом: Владику Мстислава, Архимандрита о. В. Гая, протодиякона о. В. Поліщука, Тамару Яровенко (доньку Владики), пані-матку О. Біляк, декана о. протопресвітера С. Біляка, протопресвітера о. О. Мицика, протопресвітера о. С. Щадинського, настоятеля парафії о. прот. М. Борисенка з пані-маткою Оленою, голову Парафіяльної Ради Д. Нессена з дружиною Галиною, о. мітрата А. Двораківського з пані-маткою, о. прот. О. Лімонченка з пані-маткою, мамою та сестрою Валентиною Лімонченко, протод. о. П. Гринишина, о. С. Гусара з пані-маткою. Владиці проспівали всі присутні Многая Літа, а всіх представників вітали рясними оплесками.

Т. Бурка проголосив, що розпічнеться мистецька частина. На сцені стануло понад 30 учнів із молодших клясів парафіяльної Школи Українознавства і релігії. Під диригентурою Антоніни Лисенко, проспівано учнівським хором „Молитву за Батьківщину" — музика Фоменка. Пісню „Краю мій" — музика Бетговена — дует виконали сестри Марія і Ірина Нессени, а пісню „Дивлюсь аж світає" — народну пісню виконали сестри: Леся і Оленка Рудий та вчителька і керівник співу при парафіяльній школі маестро А. Лисенко. Пісню „Божа Мати" — музика Фоменка, виконав чисельний шкільний хор під керівництвом А. Лисенко. Пані Лисенко представила молоду і дуже здібну акомпаньяторку, учительку парафіяльної школи, студентку університету, королеву української преси на 1974-й рік Лесю Трипуленко, яка акомпаньювала до всіх чотирьох пісень. На закінчення шкільної програми цього свята Т. Бурка надав слово-привіт Ф. Миколайчикові, який від учнів вітав Владику Мстислава, Архим. В. Гая, всіх отців та присутніх на цьому прийнятті. Він обіцяв допомогти українській молоді в Південній Америці підручниками та іншою літературою. Новозаснована капеля Бандуристів, яка складалася із Філядельфійської української молоді під мистецьким керівництвом парафіянина інж. Петра Гурського, в складі 15-ти осіб разом з співаками, заграли і проспівали чотири пісні. Ця капеля зробила поступ і може стати поважною одиницею на американському континенті. Відтак виступив відомий ансамбль танцюристів „Волошки" під мистецьким керівництвом маестро пані Зої Граур-Корсун. Цей ансамбль протанцював чотири танці на високому мистецькому рівні та один танець молодшої групи танцюристів. Виконання танців бездоганне, а ще краще враження надають кольорові костюми цих танцюристів.

Пан Бурка пояснив, що те мистецьке досягнення постало завдяки парафії. Школа існує під зарядом парафії, якій парафія дає безкоштовне приміщення, а настоятель о. М. Борисенко є директором школи. Парафіяльний Уряд і настоятель сприяють розвиткові, як капелі Бандуристів, так і танцювальному ансамблю „Волошки", балетній школі та молодечим організаціям: ОДУМ і частково Пласту. Одним, даючи приміщення безкоштовно, а іншим за мінімальну заплату.

Владика Мстислав виголосив повчальну промову та подякував учасникам концерту за гарне виконання. Владика сказав, що він завжди ставить покровську парафію за приклад на Сході Америки і побажав ще кращих успіхів, у майбутньому в парафіяльній праці і житті.

Архимандрит В. Гай подякував усім за гарне ставлення та щире прийняття. Під час обіду була проведена збірка на купно митри для Архим. В. Гая, яка була заініційована Владикою Мстиславом та яка дала понад 320 долярів.

Настоятель о. М. Борисенко звернувся до Владики, щоб закінчити обід молитвою. Владика попросив о. Архимандрита В. Гая проказати молитву, якою було закінчене успішне Храмове Свято.

Парафія св. Покрови заснована в кінці 1950-го року, як і більшість парафій в Америці, яким приходилось зміняти свої осідки, так і парафія св. Покрови вже третій раз змінила свій осідок.

За останні одинадцять років парафіяльний маєток зріс із 35.000 до 350.000 долярів. На сьогоднішній день парафія має гарну церкву, прицерковні п р и міщення, гарний будинок для настоятеля та приблизно акрову садибу з двома будинками.

Л. Івашина

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

З уваги на закінчення біжучого року, Адміністрація просить всі Товариства чи поодинокі особи, що довгують за оголошення, вирівняти їх конечно найдалі

до 15-го грудня 1974 року

Шановні Секретарі та Організатори УНС!

Членська кампанія 1974 року кінчається з 31-им грудня. Тому аплікації нових членів прийматиме Головна Канцелярія тільки до 31-го грудня 1974 р.

Докладіть всіх старань, щоб виконати свої квоти та вислати аплікації вчасно, щоб вони дійшли до Головної Канцелярії не пізніше, як 31-го грудня 1974.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНС

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ.

ТАРЗАН, 7222. ТАРЗАН ВІДКИДАЄ ЛЮБОВ СЕРІНИ

Я тільки хочу, щоб ти забув про моє минуле, любий Тарзане, а думав про мене, як про вродливу жінку, яка дарує тобі свою любов!

Ціле моє життя я мала справи з мужчинами, яких єдиною ціллю було красти, обманювати, брехати... А ти, натомість, є дуже принциповий, сильний і вродливий... Я почуваюся так, неначе б я знову була школяркою...

... Чи ти маєш подібні почування до мене?..

Правду сказавши — ні!!.. Мене переслідують згадки про тисячі звірячих трупів, на яких ти заробляєш великі суми грошей!